

Arrest

nr. 91 197 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U, A.K. verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 3 juli 1979 te Khasavyurt (Dagestan) geboren.

U bent gehuwd met K.B. (o.v. 6.862.475) en hebt met hem 3 kinderen: een zoon, I. (1996) en twee dochters, M. (1998) en R. (2007). Uw volledige gezin verblijft met u in België.

U woonde voor uw vlucht naar België in Khasavyurt (Dagestan).

U verklaart dat de problemen van uw man u hebben gedwongen te vertrekken, al uw problemen hebben te maken met deze van uw man en volgen daar rechtstreeks uit.

Uw man verliet samen met uw twee dochters op 7 augustus 2011 Dagestan.

Hij kwam in België aan op 18 augustus 2011 en vroeg nog diezelfde dag asiel.

U verliet Dagestan samen met uw zoon op 27 december 2011. U vertrok met de bus van Kislar naar Moskou van waar uit u op 29 december 2011 met de trein doorreisde naar Brest (Wit-Rusland).

Op 3 januari 2012 bent u verder doorgereisd naar Polen, waar u uw internationaal paspoort hebt moeten afgeven aan de douane en waar u – hoewel u beweert dat niet te weten – een asielaanvraag hebt ingediend.

U hebt Polen op 12 januari 2012 verlaten en bent doorgereisd naar België.

U kwam hier op 13 januari 2012 aan en vroeg op 16 januari 2012 asiel.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort (1), het binnenlands paspoort van uw zoon (2), de geboorteaktes van u en uw zoon (3) en een convocatie van het parket van Khasavyurt bestemd voor uw man, gedateerd op 06.12.2011 (4).”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man K.B. (o.v. 6.862.475) en verklaart tot vertrekken te zijn gedwongen door de problemen van uw man (CGVS, p.8).

Al uw problemen hebben te maken met de problemen van uw man, ze volgen daar rechtstreeks uit (CGVS, p.8).

U kwam in de problemen wegens de problemen van uw man (CGVS, p.9).

Uw man vroeg asiel aan op 18 augustus 2011.

Op 28 oktober 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen uw man een beroep aanhangig maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Dit beroep werd verworpen op 17 januari 2012.

Zowel de negatieve beslissing van het CGVS als het arrest van de RVV bevindt zich in jullie dossier.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd vroeg uw man op 7 februari 2012 een tweede maal asiel aan.

Hij verklaarde dat er verschillende huiszoekingen hadden plaatsgevonden in jullie huis en dat burens en vrienden over hem werden ondervraagd.

Hij legde ook een convocatie dd. 6/12/2011 neer (kopie) waarin hij als beschuldigde werd opgeroepen voor gehoor. U legde tijdens uw gehoor het origineel van deze convocatie neer.

Inzake deze tweede asielaanvraag oordeelde de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) dat er geen sprake is van nieuwe elementen en besloot overeenkomstig art. 51/8 van de Vreemdelingenwet tot een weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal meent dat de door u en uw man aangehaalde elementen (voor uw man wat betreft zijn tweede asielaanvraag), de appreciatie van zijn vrees niet kan wijzigen, en dit om volgende redenen :

Ten eerste leggen jullie slechts één convocatie neer, daar waar uw man verklaarde dat er ook vier huiszoekingen hebben plaatsgevonden, en ook bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde hij reeds dat er naar aanleiding van de eerste huiszoeking(en) convocaties zijn neergelegd (CGVS man 1ste AA,p.15).

Gelet op het feit dat uw man tijdens de procedure gewezen is op het belang van dergelijke bewijsstukken, kan verwacht worden dat jullie ook van de huiszoekingen aanwijzingen zouden kunnen voorleggen.

Ten tweede, deze ene convocatie, samen met de verklaringen van uw man dat ze burens en vrienden ondervragen, wegen niet op tegen de vaststellingen die gedaan zijn in het kader van de eerste asielaanvraag; met name en voornamelijk een volledig gebrek aan kennis, een gebrek aan initiatief om meer te weten te komen en om materiële aanwijzingen te bekomen. Documenten kunnen een coherent en geloofwaardig relaas ondersteunen, één (of zelfs meerdere) document(en) kan/kunnen een ongeloofwaardig relaas op basis van uiteenlopende vaststellingen echter niet geloofwaardig maken.

In het kader van de door u ingediende asielaanvraag, waarbij u zich dus volledig baseert op de feiten en motieven aangehaald door uw man, dient dan ook geoordeeld dat er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidsituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms

nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u ter staving van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat ze aan bovenstaande iets kunnen veranderen. (1) Uw intern paspoort en dat van (2) uw zoon, evenals (3) uw beide geboorteaktes bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw persoon doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 april 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering.

Verzoekster bespreekt hiervoor achtereenvolgens de verschillende elementen van het begrip vluchteling in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), en past deze vervolgens toe op haar asielaanvraag.

Verzoekster wijst erop dat zij zich buiten het land van herkomst bevindt.

Met betrekking tot de voorwaarde van “een gegronde vrees” zet verzoekster uiteen dat dit zowel een subjectief als een objectief element beslaat, maar dat een vrees voldoende is, en de asielaanvraagster wel het risico voor vervolging moet aantonen en niet dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.

Verzoekster wijst erop dat zij een convocatie van 16 december 2011 heeft neergelegd en dat de commissaris-generaal deze niet heeft onderworpen aan een objectief onderzoek gezien hij eenvoudigweg stelt dat één bewijsstuk onvoldoende is.

Met betrekking tot de overige convocaties legt verzoekster uit dat zij vóór haar vertrek naar België bij haar oom verbleef die haar slechts die ene convocatie heeft gegeven en zij niet weet waar de andere zijn.

Daarnaast verwijst verzoekster naar de argumentatie ontwikkeld naar aanleiding van het beroep in de asielaanvraagprocedure van haar echtgenoot.

Zij stelt dat (zie verzoekschrift, p. 4) *“verzoeker (haar echtgenoot) benadrukt dat hij zelf NIET aanwezig was tijdens deze huiszoeking en dat hiermee rekening dient gehouden te worden. Tevens dienen de andere omstandigheden in overweging genomen worden.”*

Zij wijst erop dat haar echtgenoot er toen op de hoogte werd van gebracht dat zijn vrouw en zijn zoon uit het huis gevlucht waren, daarover bekommerd was en op dat moment niet geïnteresseerd was in wie de huiszoeking had uitgevoerd, OMON of de plaatselijke politiediensten.

Over het bestaan van documenten aangaande de huiszoeking, laat verzoekster gelden dat haar echtgenoot zich na het verhoor wel degelijk heeft geïnformeerd bij zijn broer, maar dat het enige tijd duurt vooraleer die broer de geschikte persoon kan vinden om de documenten te bekomen en te versturen.

Zij wijst erop dat haar echtgenoot bij zijn verzoekschrift wel een fotokopie voegde van de convocatie waarin hij werd opgeroepen zich aan te melden op 8 augustus 2011.

Ook met betrekking tot de reden van vervolging verwijst verzoekster naar het verzoekschrift van haar man waarin gesteld werd dat hij onschuldig werd aangehouden en ondervraagd over twee klanten van hem, E. en S., twee rebellen, waardoor haar echtgenoot terecht vermoedde dat hij werd aangehouden omwille van vermeende banden met de rebellen.

Zij stelt dat na deze detentie, haar man zijn geloof in de politie verloor en dat er uiteindelijk veel geld betaald werd om hem vrij te krijgen.

Omwille van die schrik van haar echtgenoot, is het niet opmerkelijk dat hij geen verdere vragen stelde over de reden van zijn vasthouding en vervolging.

Over het gebrekkige contact met personen in Dagestan merkt verzoekster op dat haar echtgenoot sinds zijn aankomst in België, enkel via zijn broer contact had met mensen uit Dagestan waarbij hij zich vooral informeerde over het lot van zijn vrouw en zoon, wat erg aannemelijk is, daar zijn gezin door de problemen werd uiteengerukt.

Verzoekster wijst erop dat op het moment dat haar echtgenoot zijn verzoekschrift opstelde, zij ondergedoken is bij haar grootmoeder langs moederskant, in Banabekurt en dat zij wel naar België wilde komen, maar het voor haar geen evidentie was om die reis te regelen.

Over de onwetendheid van haar echtgenoot in verband met problemen die zijn collega's of baas zouden hebben gekend naar aanleiding van hun banden met E. en S., verwijst verzoekster opnieuw naar het verzoekschrift van haar echtgenoot waarin gesteld wordt (zie p. 6) dat *“het niet uitgesloten (is) dat zijn collega's op heden geviseerd worden, maar verzoeker dient te benadrukken dat hij daarnaar geen onderzoek kan of durft te doen. Verzoeker wenst zijn familie niet in gevaar te brengen”*.

Verzoekster wijst erop dat de functie die haar man bekleedde, verschillend was van die van zijn collega's en hij als hoofdverkoper, bijgevolg op een andere manier contact had met de klanten en een andere verantwoordelijkheid droeg.

Verder is het volgens haar niet onlogisch dat enkel hij problemen kende, aangezien hij ook op een andere manier met de rebellen in verband is gebracht, enerzijds was het zijn neef die in 2003 verdween, de rechterhand van D.U., anderzijds was zijn broer in het verleden reeds in verband gebracht met hulp aan de rebellen waarop die ook had dienen te vluchten.

Zoals ook al in het verzoekschrift van haar echtgenoot aangehaald werd, herhaalt verzoekster dat de commissaris-generaal met dit element geen rekening heeft gehouden.

Over de invallen na 5 augustus 2011 wijst verzoekster erop dat haar echtgenoot daarover geen details kon geven, aangezien hij er zelf niet bij aanwezig was.

Aangaande de reisweg wijst verzoekster erop dat de smokkelaar alles geregeld heeft en dat (zie verzoekschrift, p. 7) *“voor verzoeker en zijn twee dochters het onmogelijk (was) om op een legale manier de Russische Federatie te verlaten en aldus besloten (werd) om beroep te doen op een smokkelaar en de prijs hiervoor te betalen”*.

Verzoekster stelt in navolging van haar echtgenoot, dat de controles aan de grenzen van de Schengenzone niet waterdicht zijn, aangezien in geval dit wel zo zou zijn, geen enkele vluchteling op een illegale manier de Schengenzone zou kunnen binnenkomen en dat dit een utopie is die niet strookt met de realiteit, daar ook grenswachters vatbaar zijn voor omkoping.

Verzoekster herhaalt vervolgens een opmerking van haar echtgenoot in zijn verzoekschrift met betrekking tot de neutraliteit van de tolk op het Commissariaat-generaal die uit zijn rol zou zijn gevallen door na het verhoor op te merken dat haar echtgenoot perfect Russisch sprak.

Verzoekster herhaalt dat haar gezin gevaar loopt bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Zij voert aan dat haar man het moeilijk heeft in België en voegt er aan toe dat indien er geen gevaar meer zou bestaan in Dagestan, zijzelf niet naar België zou gekomen zijn.

Over de derde voorwaarde voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, namelijk de vervolging omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad van State en de heersende rechtsleer waaruit volgens haar volgt dat een vervolging omwille van politieke motieven mogelijk is, ook al is de persoon in

kwestie niet politiek actief. Zij herhaalt dat zij afkomstig is van Dagestan en van Tsjetsjeense origine is. Aangezien haar echtgenoot valselijk beschuldigd werd rebellen te hebben geholpen, stelt verzoekster eveneens problemen te ondervinden.

Met betrekking tot de vierde voorwaarde dat de betrokkene de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil invoeren, geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting waaruit blijkt dat de onmogelijkheid om terug te keren, kan voortvloeien uit het actieve optreden van de overheid omdat deze de actor van vervolging kan zijn of de geboden bescherming juridisch of feitelijk heeft opgeheven. Verzoekster laat gelden dat zij de bescherming van de overheden van haar land niet kan invoeren, gezien haar echtgenoot door hen valselijk beschuldigd werd voor het verlenen van hulp aan de rebellen. Verzoekster voert ook een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en van de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster wijst eerst op de inhoud van voormeld artikel 48/4 en merkt op dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient te gebeuren aan de hand van recente gegevens omtrent de veiligheidssituatie in land van herkomst; zij stelt dat een rapport dat dateert van 21 januari 2011, geen basis kan vormen voor de beoordeling gelet op de woelige en steeds evoluerende veiligheidssituatie in haar land van herkomst.

Verzoekster verwijst vervolgens op een aantal publicaties (stukken 3 tot 9) die het bestaan van de onstabiele veiligheidssituatie bevestigen en voegt er aan toe dat het negeren van die berichtgeving strijdig is met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In hoofddeorde vraagt verzoekster de bestreden beslissing “te vernietigen en te hervormen” en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de beslissing te vernietigen en haar dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing “te vernietigen en te hervormen” en aan haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, zoals door verzoekster ingeroepen in het tweede middel, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In de zijn beslissing stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal het origineel van een convocatie van 6 december 2011 neerlegde waarin haar echtgenoot als beschuldigde werd opgeroepen voor verhoor, maar dat de door haar en haar echtgenoot aangebrachte elementen, de appreciatie van zijn vrees niet wijzigen.

Verzoekster wijst op de eerste voorwaarde van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om in aanmerking te komen als vluchteling, en haalt aan dat zij zich buiten het land van herkomst bevindt, wat in de bestreden beslissing geenszins betwist werd.

Verzoekster laat vervolgens gelden dat zij wel degelijk een vrees een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de tweede voorwaarde van voormeld artikel 48/3 en wijst erop dat de neergelegde convocatie niet aan een objectief onderzoek werd onderworpen gezien de commissaris-generaal eenvoudigweg stelde dat (zie verzoekschrift, p. 3) *“één bewijsstuk onvoldoende zou zijn”*. Verzoekster benadrukt dat zij vóór haar vertrek uit haar land van herkomst bij haar oom verbleef, die haar slechts die ene convocatie had gegeven en dat zij niet weet waar de andere convocaties zijn. Vervolgens herhaalt verzoekster de argumentatie die werd opgebouwd naar aanleiding van het beroep dat werd ingesteld door haar echtgenoot.

Verzoekster herhaalt dat haar gezin in gevaar verkeert bij terugkeer naar Dagestan en wijst zij erop dat haar echtgenoot in België in een moeilijke situatie verkeert en dat zij de reis naar hier niet zou hebben gemaakt indien er in Dagestan geen dreigend gevaar bestond.

Verzoekster verwijst ten slotte nog naar de twee laatste voorwaarden voor de erkenning als vluchteling in de zin van voormeld artikel 48/3 (verzoekster vreest vervolging omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging; verzoekster kan of wil de bescherming van haar land van herkomst niet inroepen). Zij betoogt dat haar man problemen ondervond omwille van zijn vermeende omgang met rebellen waardoor hij de bescherming van zijn land niet kon inroepen, dat zij dezelfde problemen kende en bijgevolg evenmin de bescherming van de autoriteiten van haar land kon inroepen.

Wat de thans neergelegde convocatie betreft, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008; RvV, nr. 13.077 van 25 juni 2008).

Ook dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op de vaststellingen in het kader van de eerste asielaanvraag van de man van verzoekster, met name een groot gebrek aan kennis, gebrek aan initiatief om meer te weten te komen en om materiële aanwijzingen te bekomen, waarop verzoekster haar asielaanvraag steunt, kan de neergelegde convocatie onmogelijk als voldoende worden geacht om het ongeloofwaardige relaas, geloofwaardig te maken.

De commissaris-generaal vestigt er in zijn nota van 8 mei 2012 terecht de aandacht op dat in de bestreden beslissing nog opgemerkt wordt dat de man van verzoekster bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat er ook vier huiszoekingen hadden plaatsgevonden en er naar aanleiding daarvan convocaties zijn neergelegd, terwijl ook door verzoekster geen begin van bewijs van deze huiszoekingen wordt neergelegd.

Het verweer van verzoekster dat zij van haar oom slechts één convocatie kreeg, en niet weet waar de andere zich bevinden, wordt door de Raad niet ernstig aangenomen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de geschetste vrees in te schatten.

De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat *“gelet op het feit dat uw man tijdens de procedure gewezen is op het belang van dergelijke bewijsstukken, kan worden (verwacht) dat jullie ook van de huiszoeking aanwijzingen zouden kunnen voorleggen”*. Gezien verzoekster minstens via de procedure van haar man op de hoogte diende te zijn van het belang van bewijsstukken, kan van haar in redelijkheid worden verwacht dat zij zich niet zou beperken tot wat haar oom haar overhandigde, maar dat zij ook zelf actief op zoek zou gaan of vragen naar andere bewijsstukken.

Waar verzoekster de argumentatie van het beroep dat werd ingesteld door haar echtgenoot, herhaalt, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in zijn nota van 8 mei 2012 terecht stelt dat verzoekster voorbijgaat aan het arrest van 13 januari 2012 van de Raad inzake het beroep van haar echtgenoot dat in kracht van gewijsde is getreden.

Een arrest van de Raad is een authentieke akte wat inhoudt dat de vermeldingen daarin opgenomen moeten worden geacht met de werkelijkheid overeen te stemmen (RvS 27 juni 2008, nr. 184.893), waardoor in casu vaststaat dat het asielrelaas van de echtgenoot van verzoekster niet aangenomen wordt. Wanneer verzoekster zich baseert op dezelfde motieven als haar man, kan haar asielrelaas evenmin door de Raad als geloofwaardig worden aangenomen, temeer nu zij geen elementen aanhaalt die de appreciatie van de vrees van haar man kunnen wijzigen.

De argumentatie van verzoekster dat haar echtgenoot in België in een moeilijke situatie verkeert en zij de reis niet zou hebben gemaakt indien er in Dagestan geen dreigend gevaar was, heeft slechts de waarde van een blote bewering; verzoekster voert geen elementen aan waaruit blijkt dat een terugkeer naar Dagestan werkelijk een actueel dreigend gevaar voor haar gezin zou opleveren.

Waar verzoekster nog verwijst naar de twee laatste voorwaarden voor de erkenning als vluchteling als voorzien in van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekster zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting, zonder te duiden op concrete gegevens welke de schending van die vereisten zouden kunnen onderbouwen; verzoekster beperkt zich echter tot het louter herhalen van de bewering dat haar echtgenoot valselijk beschuldigd werd van hulp te hebben geboden aan rebellen - waardoor zij eveneens problemen ondervindt-.

Het is nochtans aan verzoekster om de door haar beweerde problemen aannemelijk te maken, waar zij in casu niet in slaagt.

Verzoekster reikt geen elementen aan die de vrees kunnen bewijzen, waardoor ook de laatste twee voorwaarden van voormeld artikel 48/3 niet vervuld zijn.

De commissaris-generaal oordeelde daarnaast dat *“de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld”* en stelde dat er aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan; zij stelt dat het rapport dat de commissaris-generaal hanteert en dat dateert van 31 januari 2011, niet als een recent rapport kan worden beschouwd en wijst op recente publicaties met betrekking tot de onstabiele onveiligheidssituatie in Dagestan waaruit volgens haar blijkt dat Dagestan op de rand van een burgeroorlog staat.

De Raad bevestigt de vaststelling van de commissaris-generaal in zijn nota van 8 mei 2012 dat verzoekster ten onrechte meent dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Dagestan is uitgevoerd op basis van een rapport dat dateert van 31 januari 2011.

Uit het administratief dossier (zie stuk 12) blijkt immers dat het rapport waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, dateert van 27 februari 2012.

De artikels waar verzoekster naar verwijst, doen bovendien geen afbreuk aan het besluit van de commissaris-generaal; het aanhalen van internetartikels over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat; deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Bovendien wordt opgemerkt dat de commissaris-generaal niet ontkent dat Dagestan geen problemen kent; hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal dat *“Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 5 maart 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal beheerst, en bijgestaan door een advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE